

er, at der er en bred accept fra arbejdsmarkedets parter af puljejobbenes indhold og virkefelt. Så jeg tror faktisk ikke, vi kan blive ret meget uenige om rammen for puljejobbene.

Så vil jeg godt sige til hr. Aage Frandsen, at jeg er enig i, at man skal være meget varsom med at generalisere ud fra nogle enkeltstående tilfælde af ledige, altså at når man oplever ledige, som har en optræden eller attitude, der kan efterlade det billede, at de ikke er så interesserede, eller at de måske lige nu er optaget af noget andet, skal man være varsom med at drage den konklusion, at de pågældende ikke er til rådighed for arbejdsmarkedet, for den attitude – som jeg kalder dagpengekultur – har vi jo her i Folketinget selv været med til at skabe.

Vi har jo her i Folketinget i 1980'erne været med til at skabe den holdning til dagpenge-systemet – i øvrigt med meget brede flertal – at det ikke nødvendigvis var sådan, at det var den enkeltes eget ansvar, at den pågældende var ledig, og at vedkommende derfor ikke behøvede at snige sig langs panelerne med hovedet under armen. Man måtte godt gå i gang med noget, man måtte godt være kulturelt aktiv, man måtte godt lave lokal-tv eller lokalradio, og alt det dér. Man måtte oven i købet gerne rejse udenlands i kirkelig eller humanitær tjeneste. Alt det gik vi jo ind for i meget bred forståelse med hinanden, og det har selvfølgelig skabt en forventning og en forestilling om, at det sådan set var meget godt.

Når vi vender skråen nu, så er det, fordi der på det ordinære arbejdsmarked også er et stigende behov for disse mennesker, som måske helt legalt har det ganske godt på dagpenge, og dér skubber vi nok lidt til dem. Men det er jo ikke det samme som at sige, at de ikke er til rådighed for arbejdsmarkedet. Jeg vil i hvert fald meget gerne have en holdning, der er lidt mere nuanceret end den almindelige generalisering, at alle ledige er ikke interesserede i noget som helst. Det er bestemt ikke mit indtryk. Jeg har klart den opfattelse, at de allerfleste ledige er meget, meget optagede af at få et job. Det viser sig i øvrigt også, når de ledige skal aktiveres i delperiode 2. Dét viser det sig jo, at til trods for 5 års ledighed er der faktisk ganske mange, der selv finder et job, og det er jo noget af det, som vi for et års tid siden afviste: at det skulle være muligt at finde et job, når man havde været ledig i 5 år.

Der er jo flere og flere undersøgelser af den planlægning, som finder sted i arbejdsmarkeds-

rådene, der viser, at mange af de delperiode 2-personer, der nu skal i job eller aktivitet – nu prøver vi at øve os i at lade være med at sige aktivering, ikke sandt – rent faktisk selv finder et arbejde. Op til 30 pct. af de langtidslidende i delperiode 2 finder faktisk selv noget arbejde. Det er i øvrigt det, der giver nogle problemer rundt omkring, fordi man har disponeret anderledes og har købt nogle kurser. Her tænker jeg på Fyn, hvor AOF- og AMU-uddannelserne har nogle afbestillingsgebyrer, fordi man faktisk troede, at alle skulle i gang med noget aktivitet.

Jeg er meget enig i, at selv om det ser lysere ud nu, end det har gjort i mange år, så er ledigheden stadig væk vores allerstørste problem, og derfor er jeg også optaget af at fastholde virksomhederne i deres ansvar. Jeg synes, det er direkte pinagtigt, at der nogle steder – også på de områder, hvor man råber efter arbejdskraft, f.eks. jern- og metalområdet – er praktikanter, der ikke kan få en praktikplads. Det vidner om, at virksomhedernes ansvar lader meget tilbage at ønske.

Endelig er det jo ikke helt rigtigt, at man ikke kan tage på højskole. Man kan faktisk godt under orlov tage på højskole, lige så tosset man vil. Det kan man gøre hvert femte år i hele sit liv, hvis man gerne vil dét – og jeg siger held og lykke og alt muligt godt om højskolerne. Det, vi siger til de unge, er faktisk, at det er nødvendigt med en kompetencegivende uddannelse. Det er sådan set det, hele projektet i den fremrykkede indsats går ud på.

Til sidst til fru Jette Gottlieb, som var inde i nogle taktiske spekulationer om, hvilken pris vi skulle have for et forlig til den ene side, og hvilken pris vi troede vi kunne få for et forlig til den anden side. Det vil jeg helt undlade at kommentere. Jeg mener faktisk, at vi nu har haft en førstebehandling af disse forslag, som er nogenlunde fornuftig og rimelig og positiv, og der har været stillet nogle spørgsmål og givet nogle meldinger, og så må vi jo se, hvad vores drøftelser i de næste måneder vil bringe med hensyn til udviklingen og præciseringen af forslagene.

Jeg deler slet ikke fru Jette Gottliebs opfattelse, nemlig at de, der er i puljejob, nærmest bliver brændemærket. Den opfattelse deler jeg slet ikke. Lad os tage et plejehjem som eksempel. Dét vil en ledig efter 2 års ledighed skulle arbejde for sine dagpenge på et job, som i det store hele er ordinært, men på nogle særlige vilkår, fordi det er et led i et arbejdsmarkedspolitisk redskab. Hvad er den typiske arbejdstid på et